

กงล้อธรรม

เมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมา มีข่าว
ฮือฮาบนหน้าหนังสือพิมพ์ ที่ส่งผล
กระทบต่อจิตใจของชาวพุทธ
อยู่ไม่น้อย แม้จะเป็นข่าวที่เกิดขึ้นเพียง
แวบเดียวแล้วจางหาย แต่ก็สะท้อน
ให้เห็นว่า ศรัทธาของชาวไทยที่มีต่อ
พระพุทธศาสนาเริ่มถดถอยไป ทั้ง ๆ

ที่หลักธรรมยังคงมีอยู่โดยถูกต้อง แต่คนไทยทุกวันนี้ส่วนใหญ่
จะละเลยความถูกต้องไม่ศึกษาให้ถ่องแท้ รับเอาความเชื่อ
ทางไสยศาสตร์เข้ามาในชีวิตประจำวันแทน ซึ่งเป็นเรื่องที่
น่าห่วง นั่นคือเรื่องของพระภิกษุปลุกเสกวัตถูที่ทำคล้าย
พระผงแต่มีรูปผู้หญิงเปลือยนั่งอยู่ด้านล่าง หรือมีผู้หญิง
นั่งน้อยห่มนิก กอดควลึงค้อย ผู้ที่เชื่อมั่นว่าวัตถูเหล่านี้
จะช่วยให้ค้าขายดี ก็แหกกันไปจนหมด ถึงขนาดผู้จัดทำ
ต้องทำรุ่นที่ ๒ ขึ้นมา เหตุการณ์นี้ทำให้คิดย้อนไปถึงข้อเขียน
ของพระธรรมปิฎก (ปอ. ปยุตโต) ปัจจุบันท่านดำรงสมณศักดิ์
พระพรหมคุณาภรณ์ ซึ่งกล่าวถึงภัยของพระพุทธศาสนา
ว่ามี ๒ ประการคือภัยภายนอกและภัยภายใน สำหรับ
ประการแรก เราเห็นได้ชัดเจนแต่ประการหลังเป็นลักษณะ
น้ำซึมบ่อทราย คือ ค่อยเป็นค่อยไป แล้วเริ่มเกิดขึ้นมานานแล้ว
แต่ไม่มีการป้องกัน นั่นคือเราไม่มีการสอนพระพุทธศาสนา
ในหลักสูตรพื้นฐานตามสถานศึกษาต่างๆ มานานกว่า ๒๐ ปีแล้ว
ทำให้เด็กและเยาวชนซึ่งเรียนอยู่ในช่วงว่างนี้ไม่ได้รับรู้
เรื่องของพุทธศาสนา จึงไม่มีความรู้และทัศนคติที่ถูกต้อง
จนสามารถนำไปสั่งสอนหรือเป็นแบบอย่างให้กับลูกหลาน
หรืออนุชนรุ่นต่อมาได้ ประกอบกับผู้ที่มาบวชเรียนใน
พระพุทธศาสนาไม่ได้ใส่ใจศึกษาพระธรรมคำสอนของ
พระบรมศาสดาอย่างถ่องแท้ บางรายมุ่งแต่สะสมปัจจัย
จนไม่นึกถึงว่าจะทำให้ศาสนาพุทธเสื่อมเสีย เพราะโดยหลัก
ของพระวินัยมีอยู่ชัดเจนแล้วในเรื่องนี้ สำหรับเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นนี้หากจะบอกว่าพระอาจารย์ไม่รู้ว่าลูกศิษย์นำวัตถู
อะไรมาให้ปลุกเสก ยิ่งส่งผลถึงความบกพร่องมากขึ้น ผู้เขียน
มิได้มีเจตนากล่าวโทษผู้ใดผู้หนึ่งโดยเจาะจง แต่สิ่งที่เกิดขึ้น
กระทบต่อพระพุทธศาสนาจนทำให้ต้องทำอะไรสักอย่าง
ในฐานะเป็นหนึ่งในพุทธบริษัท ที่จะให้คนทั่วไปเข้าใจว่า
สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นความผิดพลาดของบุคคลที่อยู่ในพระศาสนา
มิใช่พระพุทธศาสนาเสื่อมหรือบกพร่อง สำหรับท่านที่

ปลุกเสกวัตถูเหล่านั้น ท่านไว้เนื้อเชื่อใจลูกศิษย์มากไป
จนลืมสำรวจว่าเขาทำอะไรมาทำให้ทำพิธี เหมาะสมกับสภาวะ
ของพระสงฆ์ที่ท่านดำรงอยู่หรือไม่ ส่วนลูกศิษย์ก็อาศัย
ความมีชื่อเสียงของอาจารย์ช่วยเสริมให้สินค้าของตนเอง
ขายได้ โดยลืมคิดถึงผลกระทบต่ออาจารย์ของตน และต่อ
พระพุทธศาสนา แสดงถึงความเห็นผิดหรือมีจิตวิญญูอย่างรุนแรง
พุทธบริษัททั้งหลายรู้เห็นแล้วต้องช่วยกันป้องปรามการกระทำ
เยี่ยงนี้ มิให้เกิดขึ้นอีกหรือลุกลามต่อไป เปรียบเสมือนบาดแผล
ที่เกิดจากหนามสะกิดเพียงนิดเดียว หากเราคิดว่าเป็นเรื่อง
เล็กน้อยไม่เป็นอะไร ต่อเมื่อแผลอักเสบติดเชื้อขยายกว้าง
จนกลายเป็นการติดเชื้อรุนแรง หรือเป็นบาดทะยัก ก็ยอม
ทำให้ตายได้เหมือนกัน ก็ยังดีที่ผู้ทำรู้สึกสำนึกผิด และ
กล่าวขอโทษ สังคมไทยที่เป็นสังคมพุทธนั้นให้อภัยง่าย
อยู่แล้ว แต่ก็มิใช่ทำให้ผู้ทำผิดเกิดความไม่หยาบช้าและ
หาโอกาสทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา
เรามักปล่อยให้ทุกเรื่องถูกลืมเลือนไป เกิดขึ้นครั้งใหม่
ก็ถึงโทษหรือตำหนิกันทีหนึ่ง พอสำนึกผิดก็จบกัน เป็นอย่างนี้
ทุกเรื่อง ครั้งแล้วครั้งเล่า องค์การต่างๆ ที่เกี่ยวข้องควรต้องเพิ่ม
สำนึกในเรื่องการให้ความรู้ทางพุทธศาสนาอย่างถูกต้องโดย
เร่งด่วน เริ่มจากการเรียนการสอนเบื้องต้นในเด็กอนุบาลจนถึง
อุดมศึกษา (ซึ่งองค์การพุทธทุกแห่งพยายามดำเนินการมา
ตลอดเวลา) รวมถึงผู้ที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาต้อง
ตระหนักถึงหน้าที่ขอบเขต และวินัยของความเป็นนักบวช
ของตนเองอย่างถูกต้องด้วยจึงจะแบ่งเบาปัญหานี้ลงได้

ท้ายที่สุดนี้ผู้เขียนกราบขอโหสิกรรมที่กระทำ
เหมือนบังอาจวิจารณ์ท่านผู้ทรงศีล โดยเจตนาที่เพื่อชี้ให้ผู้คน
ในสังคมชาวพุทธได้ตระหนักว่าหลักพุทธศาสนาที่แท้จริงจะ
ไม่มีเรื่องของวัตถุมงคลเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่แล้ว โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งในรูปแบบที่ไม่ดีงามเช่นที่เกิดขึ้นเพราะไสยศาสตร์นั้น
มิใช่แนวทางที่พระพุทธเจ้าสอน วิธีตัดสินใจอะไรคือแนวทาง
ที่ถูกต้องในพุทธศาสนาคงต้องใช้สติไตร่ตรองว่าสิ่งที่เราคิดพูด
หรือทำนั้น ทำให้กิเลสของเราเพิ่มมากขึ้น เช่น โกรธมากขึ้น
โลภเพิ่มขึ้น หลงมงายเชื่อมงคลดินข้าวเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์
เพิ่มขึ้น แสดงว่าไม่ถูก แต่ถ้าสิ่งที่เราคิด พูด และทำนั้นช่วย
ให้เราละลดกิเลสลงได้ แสดงว่าเรามาถูกทางแล้ว ที่สำคัญเรา
ต้องมีความเห็นในเรื่องพุทธศาสนาตรงตามที่พระบรมศาสดา
ตรัสสอนไว้ก่อน การปฏิบัติที่ตามมาจึงถูกต้องอย่างแท้จริง